

Passa la duna

En uns moments en què molts empresaris, autònoms i professionals estan immersos en una autèntica "travessa del desert" a causa de la traumàtica situació provocada per la Covid-19, vull recordar la meua experiència en creuar el desert del Sàhara, quan vaig participar en el Ral·li Dakar, la cursa de motor més dura del món.

Durant tota la meua joventut m'havia dedicat amb passió a la pràctica de l'alpinisme i del motociclisme de muntanya, i el meu gran somni era participar algun dia en el que es deia llavors el "París-Dakar", una cursa/aventura mítica en aquella època, que segueix sent, encara, molt especial a dia d'avui.

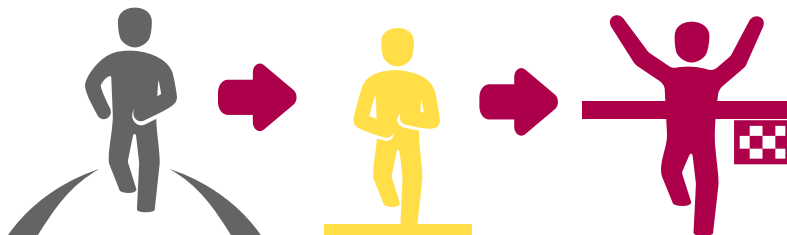
L'any 1998, amb 31 anys, vaig tenir l'oportunitat d'integrar-me, per fi, en un equip i fer realitat aquest gran somni. Vam estar entrenant, preparant les motos, organitzant l'equip i planificant milers de detalls durant mesos. I uns 15 dies abans d'iniciar la nostra gran aventura, ens van convocar a una reunió final a Sitges per motivar-nos i revisar-ne tots els punts clau.

EL VALOR D'ABRAÇAR ELS REPTES

A aquesta trobada va assistir-hi Joan Porcar, el primer pilot espanyol de la història a participar al Dakar, i posseïdor d'una extensa experi-

La grandiositat d'un mar de dunes et tomba, sobretot si és el primer cop que t'atreveixes a desafiar-lo (...). Però després d'alguna d'aquestes dunes, el terreny canviarà, reapareixeran les pistes de terra dura i podràs avançar a bona velocitat per aconseguir la fi de l'etapa

ència per les seves múltiples participacions en la carrera. La seva comesa era fer-nos una xerrada. Ens va donar un munt de consells útils, però n'hi va haver un que em va ajudar moltíssim en aquell repte i m'ha servit, també, en moltes altres i diverses ocasions: ens va dir que el desert és realment molt complex, incert i dur en infinitat d'aspectes, però que hem de veure'l amb tant de respecte com passió, i que si l'anem a creuar és perquè hem decidit participar en un projecte ambiciós i de valor a la nostra vida, i això comporta ne-

cessàriament conduir per terrenys difícils i, fins i tot, extrems. Si no acceptéssim aquest desafiament i ens limitéssim a fer només coses fàcils, còmodes i segures, mai no ens trobaríem en situacions d'estrès i incertesa com al desert, però seria perquè hauríem renunciat a lluitar pels nostres objectius; hauríem optat pel camí fàcil i, per tant, ens hauríem resignat a la mediocritat.

Porcar també va destacar que, malgrat la seva duresa, el desert es pot gestionar; seríem capaços de creuar-lo! Però, a continuació,

Davant de situacions crítiques o de bloqueig, hem de convertir-nos en uns radicals del moment i avançar, costi el que costi.

ALBERT BOSCH. Aventura i emprenedor.

ens va parlar d'uns trams especialment crítics: les "Dunes", les muntanyes de sorra la dificultat de les quals és màxima i les possibilitats de quedar-s'hi bloquejat i abandonar són altíssimes.

Així, ens va advertir que, si bé durant tota la nostra travessa hauríem de donar el millor de nosaltres mateixos, en passar un grup de dunes (Erg), sens dubte, ens sentiríem més d'una vegada pràcticament incapaços d'avançar: ens enfonsaríem a la sorra infinitat de vegades, ens costaria hores de recórrer uns pocs metres, i percebríem com impossible arribar a la fi de l'etapa, perquè ens faltarien encara centenars de quilòmetres i estaríem

pràcticament estancats, atrapats en aquella trampa daurada.

I ens va explicar que aquest era el moment clau per al qual ens havíem estat preparant durant tant de temps. Tot l'entrenament, sobretot la preparació mecànica, tota la logística i totes les nostres capacitats havien de prendre sentit en aquesta situació de bloqueig. I allà havíem d'utilitzar tota la nostra energia i entrenament físic i mental per asserenar-nos, confiar en nosaltres i continuar avançant.

HEM DE CONCENTRAR-NOS EN L'AQUÍ I ARA

Havíem de centrar-nos en aquest instant, convertir-nos en uns ra-

dicals d'aquest moment, i oblidar-nos pràcticament de l'objectiu final o del "que queda", i calmar-nos, sense deixar-nos dominar per l'estrès o la... I avançar 1 metre, 10 metres, 100 metres; el que poguéssim. Descansar, recuperar forces i continuar avançant.

L'objectiu era passar la següent duna. Si ens quedàvem allà estancats, l'abandonament i la derrota estava assegurada, però si la superàvem, tot i que potser hi hauria una altra o diverses dunes més, era la nostra única oportunitat per poder tenir opcions de sobreviure en aquesta carrera i poder continuar amb la nostra travessa del desert fins la meta desitjada.

Hi ha moments a la vida personal i, sobretot, a la vida professional o empresarial, en què ens toca enfrontar-nos a situacions i obstacles molt més grans del que desitgem i del que ens veiem capaços de superar. Són moments en què toca decidir si volem ser víctimes o lluitadors

La grandiositat d'un mar de dunes et tomba, sobretot si és el primer cop que t'atreveixes a desafiar-lo, et desespera, t'esgota i és molt probable que perdís la connexió amb el sentit del projecte; amb aquell propòsit que, un dia, ara molt llunyà, va inspirar la teva ment i el teu cor. Però després d'alguna d'aquestes dunes, el terreny canviarà, reapareixeran les pistes de terra dura i podràs avançar a bona velocitat per aconseguir la fi de l'etapa.

LA SATISFACCIÓ PER HAVER-HO DONAT TOT

Un cop al campament, encara que hi hàgim arribat molt tard, de nit i al límit de les nostres forces, tindrem un temps de recuperació i, sobretot, dormirem reconeixent-nos com uns lluitadors, com a pilots del desert que no tiren la tovallola, com a persones compromeses amb seva responsabilitat, com a individus plens de coratge, capacitat i convicció de continuar avançant cap als nostres objectius malgrat les circumstàncies adverses.

I l'endemà, iniciarem una altra etapa de la nostra travessa del desert. I segurament tornarem a trobar algunes dunes difícils que ens bloquejaran, però no tant, perquè haurem

apès i millorat la nostra tècnica per sortejar-les, i, sobretot, sabrem que som capaços de fer-ho.

No vivim en un món Disney, i, certament, és possible que en algun d'aquests passos de dunes cometem algun error o alguna cosa es compliqui extremadament i hàgim d'abandonar. Però si això passa, estarem orgullosos d'haver-ho donat tot, d'allò après en la lluita, i aprofitarem tota l'experiència per alimentar la nostra font de confiança per afrontar noves aventures.

Hi ha moments a la vida personal i, sobretot, a la vida professional o empresarial, en què ens toca enfrontar-nos a situacions i obstacles molt més grans del que desitgem i del que ens veiem capaços de superar. Són moments en què toca decidir si volem ser víctimes o lluitadors. Són moments que forgen el nostre caràcter. Són moments que ens fan mereixedors de tot el que hem construït i de tot el que som capaços de fer en el futur. Són moments en què l'únic que compta és passar la següent duna.

Sigui com sigui la teva situació actual, passa la duna! i sent-te orgullós de la gran travessa del desert que ets capaç de fer.